

cupar un espai important el Bloc de Progrés Jaume I, un col·lectiu que, amb d'altres, com ara País Valencià i Democràcia, ha de ser capaç de tornar a la gent la il·lusió que havia perdut, la possibilitat d'ordir el canemàs on brodar tot seguit la història necessària que no siga la història de la desvirtuació històrica i la de l'engany perpetuat. La identitat del nostre poble no pot ser cosa de quatre insensats que fan de la nostra llengua i de la nostra cultura arma llancívola contra la modernitat i de les nostres perspectives de vida una simple corretja de transmissió de les almoines que acorden els ministeris de qualsevol govern central. I això ho hem d'aconseguir sense victimisme, perquè el victimisme sempre serà la imatge patèticament dolorosa que ens acosta el melodrama, l'esperpent ridícul de la nostra realitat, la sentència imbecil que ens fa distints perquè som diferents. És impossible transmetre il·lusió si ens quedem en la part trista, lliurada al cansament, a la reflexió narcisista i autocomplaent. El Bloc de Progrés



Nombroses personalitats valencianes donen suport al Bloc. El dia 17 convoquen concentracions.

Jaume I ha d'arribar a tots els indrets del País Valencià i traure la gent al carrer de la reflexió i de l'acció; ha d'escampar la veu col·lectiva perquè els individus es veguen reflectits en una veu única i plural, amb la unitat i el pluralisme que són les dues cares imprescindibles que dibuixaran els avenços democràtics. Contra allò que algunes versions interessades volen vendre

a l'opinió pública, el nacionalisme ha de ser, a pesar que ha passat i passa per tantes situacions difícils, una referència obligada en el camí definitiu cap al progrés; la identitat d'un poble es nodreix d'arrels estàtiques i d'altres que, de tant en tant, cal sacsar-les perquè no s'adormen en els arguments de sempre. I això és el que s'hi anava perdent, la vivacitat de la nostra cultura, de les nostres senyes d'identitat, de la nostra particularitat com a poble i de la seua ascendència en la competitivitat, tantes vegades demagògica, que es dona en un paisatge polític i ideològic dominat pel desgavell moral i l'estultícia.

El Bloc de Progrés Jaume I hauria de recollir totes aquestes sensibilitats i fer-les seues. I tot seguit hauria de començar a desplegar-les per tot el País Valencià i hauria d'establir una proposta de treball i de reflexió que anara més enllà de la data electoral que s'hi anuncia per al mes de maig; i tot això amb les presses imprescindibles. I sense pausa.

Alfons Cervera

Qui sap com està el País

El passat debat de política general de les Corts Valencianes serveix a J. J. Pérez Benlloch per analitzar l'entrellat ideològic del líder del PP, Eduardo Zaplana.

En certa manera, només en certa manera, era previsible el desenvolupament i el desenllaç del debat sobre política general recentment celebrat a les Corts valencianes. La litúrgia reglamentària i els vicaris de les forces polítiques parlamentàries a penes deixaven marge per a la sorpresa. Ja se sabia: a la pregunta de com està la Comunitat, el molt honorable Joan Lerma havia de respondre alguna cosa així com "de puta mare". Un munt de xifres il·lustrarien i il·lustraren l'Arcàdia en què vivim, encara que els malastrucs no s'ho creguen del tot.

El contrast corresponia al *number one* del PP, Eduardo Zaplana. "Que s'ho ha cregut, senyor Lerma. Això és un caos i la seua gestió, un desastre. O li he de recordar que no plou des de fa un decenni?" I així, en aquest to hiperbòlic es

va anar esgotant l'encontre entre els primers espases de l'hemicicle.

En realitat, qualsevol cosa que pogueren dir interessava poc. L'interès malaltís estava en la seua confrontació personal, en la destressa dialèctica amb què resolgueren el tràngol, perquè se'n podria deduir com afrontaven la imminent batalla electoral i fins i tot el resultat. En aquest sentit, els veredictes periodístics han estat molt variats, han oscil·lat entre l'empat a mèrits retòrics que dictaminen els uns i la victòria de la figura emergent del PP. Més o menys el que han anat constatant les enquestes d'opinió: els populars pugen, el PSPV baixa.

Al meu parer, Lerma no va estar malament i fins i tot va dissimular amb fermesa el clima depriment que sens dubte li deu pesar. Va ser el seu un discurs institucional, ben armat, dens i avorrit.

Un discurs pertinent, en suma, al qual únicament se li pot objectar que es penjara medalles aliènes, com ara la reactivació econòmica, que ara per ara, per al ciutadà de peu encara és un article de fe. Després, en el torn de rèpliques, no va estar tan despert i esmolat com en altres ocasions. Més que fotut, l'home estava abatut, i aquesta és una nota insòlita que l'humanitzava.

I l'altre, Zaplana, per al meu gust va quedar un pèl teatral, però assentat en el seu paper declamatiu d'un discurs elaborat a mida de l'ocasió. Un discurs immisericorde que castigava els flacs del contrincant i que desvelava, entre altres coses, que el candidat a la Generalitat està emparat per gents avisades. Va incórrer en radicalismes, és clar, però formaven part del guió. Més li val que alguns no li isquen a la cara si un dia arri-

ba a governar l'autonomia, com ara els d'acusar els socialistes de no haver ver-tebrat culturalment i lingüísticament el país, el fet que ens aclapare la sequera o que hi haja consum de drogues.

De la seua xerrameca contundent, em sembla oportú subratllar-ne aquest punt: "la llengua no s'ha d'imposar", va dir després de llançar unes floretes a la llengua del país, que encara no parla. Això de dir que no s'ha d'imposar suggereix que amb el seu govern es reduirà el nivell d'exigència docent del valencià i, possiblement, la seua valoració per a accedir a càrrecs públics. És a dir, que anuncia una baixada del llistó aconseguit en la normalització lingüística. Un motiu que justifica la revolta provocada entre els qui temen el pitjor.

No obstant, i a pesar que compartesc aquests temors, em sembla convenient



RAFA GIL

Les Corts Valencianes visqueren un nou debat de política general la setmana passada. Els parlaments foren previsibles.

apuntar una matisació, potser una endevinació. Sumàriament dit, Eduardo Zaplana no baixarà l'al·ludit llistó, encara que una altra cosa és que es desprenga del seu discurs electoral, que d'això es tracta i no d'una altra cosa. Avui és reu dels poders fàctics que condicionen el

no en té res.

I a tot això, com està "la Comunitat"? Això depèn del catecisme que abracem, l'oficial o el seu antagonista. Si ens estem de tots dos, ens falta aigua i ens sobren radicalismes, fruits de la *burrera*, majorment.

J. J. Pérez Benlloch



t e l e
treball

Si busca un lloc de treball o necessita contractar personal, CANAL 9 posa a la seua disposició TELE-TREBALL. Un

espai diari presentat per Jordi Pons a on podrà trobar la solució al seu problema laboral

Telèfon d'oferta: (96) 364 06 06 Telèfon de demanda: (96) 390 22 99

